

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 639/2025-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKČNÉ ČERNOJEDNÉ] [REDAKČNÉ ČERNOJEDNÉ] [REDAKČNÉ ČERNOJEDNÉ] [REDAKČNÉ ČERNOJEDNÉ] [REDAKČNÉ ČERNOJEDNÉ] zastúpenej URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Cob/72/2025-575 zo 4. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky, skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu č. k. 4Cob/72/2025-575 zo 4. septembra 2025. Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada o priznanie finančného zadostučinenia vo výške 5 000 eur a náhrady trov konania. Sťažovateľka taktiež žiada, aby ústavný súd pri prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie odložil právne účinky napadnutého uznesenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Mestský súd Bratislava III rozsudkom č. k. 60Cb/30/2023-429 zo 14. marca 2025 rozhodol tak, že výrokom I návrh sťažovateľky vystupujúcej v procesnom postavení žalovanej na prerušenie konania zamietol, výrokom II uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 48 000 eur a výrokom III zaviazal sťažovateľku povinnosťou nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %.

3. Proti rozsudku mestského súdu podala sťažovateľka odvolanie. Počas odvolacieho konania podaním doručeným krajskému súdu 15. augusta 2025 pôvodný žalobca navrhol pripustiť zmenu

na strane žalobcu z dôvodu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky na spoločnosť Assessment Systems holding, SE, ktorá súhlasila so svojim vstupom do konania. O návrhu rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že pripustil vstup danej spoločnosti na stranu žalobcu.

4. Sťažnostná argumentácia je založená na nesúhlase sťažovateľky s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu, ktoré pokladá v celom rozsahu za vecne a právne nesprávne, nezákonné, arbitrárne, svojvoľné, ústavne nekonformné, a tým porušujúce ňou označené základné práva. Sťažovateľka je toho názoru, že krajský súd priznal právnu ochranu konaniu, ktoré možno označiť ako zjavné zneužitie práva, postupoval prehnane formalisticky a nesprávne aplikoval podústavné právo, pričom postupoval v priamom rozpore so sťažovateľkou uvádzanou judikatúrou najvyšších súdnych autorít (uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 133/2024, pozn.). Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti predostrela súbor skutkových tvrdení, na základe ktorých hodnotí konanie žalobcu ako zneužitie práva na úkor žalobcu, pričom na základe uvedených skutočností, ktoré bol súd povinný skúmať, nemalo dôjsť k automatickému procesnému nástupníctvu v zmysle obsahu napadnutého uznesenia.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým procesným uznesením krajského súdu, ktorým krajský súd v priebehu odvolacieho konania na základe oznámenia pôvodného žalobcu o postúpení pohľadávky pripustil zmenu subjektu na strane žalobcu. Sťažovateľka je toho názoru, že krajský súd rozhodol arbitrárne, svojvoľne a formalisticky, keď neposúdil individuálne skutkové okolnosti prerokovanej veci, na základe ktorých možno postúpenie pohľadávky hodnotiť ako zneužitie práva, v dôsledku čoho nemali byť splnené podmienky na pripustenie nového subjektu na strane žalobcu, ako ich vymedzuje § 80 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

6. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o porušení ústavou alebo medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd v konaní o ústavnej sťažnosti je založená na princípe subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy), teda je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy, resp. iné na to príslušné orgány verejnej moci. Ústavná sťažnosť tak predstavuje až subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

7. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre neprípustnosť [§ 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

8. Ústavný súd zásadne nepreskúmava čiastkové rozhodnutia procesnej povahy z pohľadu možného porušenia základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie, keďže obe

tieto práva považuje za výsledkové. To znamená, že im má zodpovedať proces ako celok, preto ústavnému súdu prináleží prieskum až konečného rozhodnutia, v ktorom sa prejavia aj následky skoršieho procesného postupu. To neplatí jedine v prípadoch, ak by sa sťažovateľ v ďalšom štádiu konania nemohol domôcť nápravy prípadného namietaného pochybenia (napr. IV. ÚS 570/2021).

9. Sťažovateľka napáda ústavnou sťažnosťou procesné rozhodnutie, ktorým krajský súd rozhodol o parciálnej otázke zmeny okruhu sporových strán. Následky procesného uznesenia sa prejavia v ďalšom štádiu konania, v ktorom krajský súd meritórne rozhodne o odvolaní. Argumentáciu o tvrdení arbitrárnosti rozhodnutia o pripustení zmeny na strane žalobcu či nesprávnosti posúdenia zmluvy o postúpení pohľadávky môže sťažovateľka uplatniť v prípadnom dovolaní proti konečnému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Sťažovateľkou vymedzené dôvody smerujúce proti napadnutému uzneseniu krajského súdu obsahovo korešpondujú s dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP, ktorý zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia ich práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý súdny proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných noriem, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva.

10. Dovolacie konanie sa nenachádza mimo ústavného rámca ochrany základných práv a slobôd vrátane pravidiel spravodlivého súdneho konania podľa ústavy a dohovoru, a preto označené znenie § 420 písm. f) CSP je potrebné interpretovať v tom zmysle, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v dovolacom konaní má zákonom ustanovenú povinnosť posúdiť a následne rozhodnúť s ohľadom na obsah podaného dovolania, či v predchádzajúcich štádiách konania pred všeobecnými súdmi nedošlo k porušeniu základného práva dovolateľa na spravodlivý súdny proces v rozsahu, v akom tomuto základnému právu poskytuje ochranu v rámci svojej rozhodovacej činnosti ústavný súd. Za daných okolností nie je prípustné, aby bolo ústavnou sťažnosťou vstupované do právomoci všeobecných súdov pri výklade procesných noriem podústavného práva.

11. Ústavný súd konštatuje, že v tomto štádiu konania nie sú vyčerpané právne prostriedky, ktoré sťažovateľke priznáva Civilný sporový poriadok na ochranu jej ústavných práv, a preto je ústavná sťažnosť neprípustná a podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde bola odmietnutá.

12. Vzhľadom na uvedené sa ústavný súd ďalšími návrhmi uplatnenými v ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené prijatím ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, k čomu nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu